

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/97/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3220010174
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3220010174.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Mariána Dunčka v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Bánovciach nad Bebravou, trvale bytom obec Rybany, prechodne bytom C. D. XXX, E. F. G. F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej jeho trestnej veci a proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Topoľčanoch, okres Topoľčany, trvale bytom C. D. XXX, E. F. G. F., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu útoku na verejného činiteľa v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 323 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 13. júla 2023, o odvolaniach oboch obžalovaných a prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovaného A. B., proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 30. marca 2022 pod sp. zn. 2T/16/2020 jednomyselne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. e), odsek 3 Tr. poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výrokoch o treste u obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX.

Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku sa obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Topoľčanoch

u k l a d á

podľa § 323 odsek 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 37 písm. m) Tr. zákona, za použitia § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona a § 39 odsek 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

II. Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolania obžalovaných A. B. a A. B. zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 30. marca 2022 pod sp. zn. 2T/16/2020 boli obžalovaní A. B., nar. XX.XX.XXXX, A. B., nar. XX.XX.XXXX a ml. H. B., nar. XX.XX.XXXX (t. č. už odsúdený) uznaný za vinných, na podklade podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zo dňa 10. augusta 2020, č. k. Pv 152/20/3301-55, doručenej okresnému súdu dňa 12. augusta 2020, zo spáchania trestného činu prečinu

útoku na verejného činiteľa v spolupáchateľstve podľa zákona na tom skutkovom základe, že

§ 20 k § 323 odsek 1 písm. a) Tr.

dňa 16.04.2020 v čase okolo 15.10 hodine pred rodinným domom č. XXX I. E. C., kedy policajná hliadka Obvodného oddelenia PZ Bánovce nad Bebravou v zložení práp. A. J. a stržm. A. D. upozornila prítomných na povinnosť používať rúška v súvislosti s ochorením Covid-19, obžalovaný A. B. upozornenie policajnej hliadky nerešpektoval a povedal, že rúško si nedá, na čo bol policajnou hliadkou vyzvaný na preukázanie svojej totožnosti, na ktorú výzvu obžalovaný A. B. uviedol, že sa volá K. A. a ani po opakovanej výzve svoju totožnosť policajnej hliadke nepreukázal, na čo bol policajnou hliadkou poučený o tom, že bude predvedený na Obvodné oddelenie PZ Bánovce nad Bebravou za účelom zistenia jeho totožnosti, na čo obžalovaný A. B. povedal, že nikam nejde a pri následnom pokuse hliadky o jeho predvedenie tejto kládol aktívny odpor tým spôsobom, že poškodeného práp. A. J. a poškodeného stržm. A. D. opakovane kopal do oblasti nôh, snažil sa vytrhnúť im zo zovretia, mykal sa svojim telom, rukami sácal poškodených, snažil sa poškodených udrieť päťou, na čo z rodinného domu č. 217 vyšli viaceré osoby, ktoré obom poškodeným vulgárne nadávali, pričom obžalovaný A. B. následne začal policajnej hliadke brániť vo vykonávaní služobného zákroku takým spôsobom, že poškodeného práp. A. J. a poškodeného stržm. A. D. opakovane kopal do oblasti nôh, odsacoval ich, chytal ich za ruky a za výstroj v snahe odtiahnuť poškodených od obžalovaného A. B. a mladistvý obžalovaný H. B. vyskočil a hodil sa svojim telom do poškodeného stržm. A. D., ťahal ho za taktickú vestu, ktorú mal na sebe oblečenú, kopal ich do nôh, udieral do rôznych častí tela a obom poškodeným odťahoval ruky od obžalovaného A. B. v snahe odtiahnuť poškodených od obžalovaného A. B., pri ktorom služobnom zákroku poškodený stržm. A. D. utrpel drobné zranenie na prstenníku ľavej ruky, v podobe opuchu prsta, v dôsledku ktorého zranenia poškodený J. A. D. nebol obmedzený na bežnom spôsobe života.

Za tento trestný čin boli obžalovaní odsúdení nasledovne:

1/ Obžalovaný A. B.

podľa § 323 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 8 Trestného zákona, za nezistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, s použitím § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 43 Trestného zákona na ďalší trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon ďalšieho trestu odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov nepodmienečne zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

2/ Obžalovaný A. B.

podľa § 323 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 8 Trestného zákona, za nezistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, s použitím § 37 písmeno m) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 51 odsek 1 s poukazom na § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov podmienečne odkladá, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona súd určuje obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 51 odsek 2, odsek 4 písmeno j) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť spočívajúca v príkaze zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

3/ Obžalovaný mladistvý H. B.

podľa § 323 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 8 Trestného zákona, za nezistenia pohľadujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona, s použitím § 37 písmeno m) Trestného zákona, aplikáciou § 111 Trestného zákona s poukazom na § 54 Trestného zákona na trest povinnej práce vo výmere 120 hodín.

Podľa § 55 odsek 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný vykonať trest povinnej práce najneskôr do jedného roka od nariadenia výkonu tohto trestu.

Podľa § 55 odsek 3 Trestného zákona je obžalovaný povinný vykonávať trest povinnej práce osobne, a to vo voľnom čase, bez nároku na odmenu.

Podľa § 55 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 51 odsek 4 písmeno j) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť spočívajúca v príkaze zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

S predmetným trestným konaním bolo spojené i adhézne konanie, t. j. konanie o náhrade škody, o ktorej však okresný súd nemal podklad pre rozhodnutie o nej, keďže poškodení si nárok na náhradu škody neuplatnili.

Citovaný rozsudok okresného nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď na hlavnom pojednávaní po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku, z okruhu oprávnených osôb napadol odvolaním proti všetkým jeho výrokom ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo obžalovaní A. B., v lehote 15-tich dní odo dňa jeho vyhlásenia v tomto rozsahu aj obžalovaný A. B. a v lehote 15-tich dní odo dňa jeho vyhlásenia na hlavnom pojednávaní aj intervenujúci prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovaného A. B. proti výroku o treste.

V písomnom odôvodnení odvolania obžalovaný A. B. prostredníctvom ustanoveného obhajcu uviedol doslovne nasledovné :

Na základe vykonaného dokazovania mám za to, že obžalovaný A. B. trestný čin nespáchal, resp. skutok kladený mu za vinu, nenapĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Objektom tohto trestného činu je záujem na ochrane nenarušeného výkonu právomoci verejného činiteľa. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v použití násillia zo strany páchatel'a v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo pre jeho výkon. Podľa môjho názoru v tomto prípade nešlo o výkon právomoci verejného činiteľa zo strany poškodených policajtov. Samotný Trestný zákon v § 128 ustanovuje, že pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou, zodpovednosťou, postavením alebo funkciou, ak tento zákon neustanovuje inak.

Prvostupňový súd má za to, že sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Policajti boli v obci Rybany v súvislosti s plnením iných služobných povinností na základe žiadosti OO PZ SR Bytča – šetrenie ohľadom výsluchu osoby L. J.. Vo vzťahu k žalovanému skutku však mám za to, že absentuje znak skutkovej podstaty trestného činu, a to práve objekt – záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa. Policajti nepostupovali podľa zákona a prekročili medze svojej právomoci, preto im nie je možné pre nedostatok znaku „pri výkone právomoci“ priznať ochranu verejného činiteľa v zmysle ust. § 323 Tr. zák.

Prítomnosť policajtov v čase, kedy malo dôjsť k spáchaniu skutku, pre ktorý je A. B. obžalovaný, nemožno považovať za činnosť policajta podľa § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. sami policajti boli za porušenie príkazu nadriadených potrestaní disciplinárne. Ako to aj v odôvodnení uviedol Krajský súd v Trenčíne v uznesení sp. zn. 3Tpo/35/2020 zo dňa 11.05.2020, ktorým bol obžalovaný prepustený z väzby, policajti počas služby vôbec nemali určené miesto vykonávania služby v obci C., službu mali vykonávať len v meste Bánovce nad Bebravou, svojvoľne sa vzdialili z miestne a časovo určených miest výkonu služby, opustenie úseku plánovanej obchádzkovej služby v zmysle inštruktáže nikomu neoznámili, čím porušili čl. 10 Nariadenia prezidenta PZ SR č. 80/2018 o činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície PZ. Ak podľa príkazov nadriadených mali byť policajti na inom mieste a v obci Rybany boli svojvoľne, v rozpore s povinnosťou dodržiavať služobnú disciplínu, neplnili úlohu, ktorá im bola konkrétne pridelená nadriadenými. Nemôže byť akceptovateľné z hľadiska plnenia povinnosti policajta v službe podľa § 9 ods. 1 Zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, že policajt,

o ktorom nadriadení predpokladajú, že sa nachádza na mieste určenom príkazom, sa na tomto mieste nenachádza a je niekde úplne inde. Z uvedeného dôvodu obmedzenie osobnej slobody obž. A. B. na mieste činu a v čase činu zo strany policajtov nevykazuje zákonné znaky vykonania služobného zákroku policajta za podmienok uvedených v § 9 ods. 1 zák. o policajnom zbore. Rozhodnutie policajtov zisťovať totožnosť obvineného a následne obmedziť jeho osobnú slobodu vyplynulo z toho, že obžalovaný nemal rúško na tvári, čo podľa názoru senátu krajského súdu v Trenčíne 3Tpo nenapĺňa znaky priestupku, ktorým by bol bezprostredne ohrozený život, zdravie alebo majetok. Podľa inštruktážneho záznamu k službe policajtov v časti mimoriadnych opatrení mali policajti dňom 07.03.2020 upustiť od prejednávania priestupkov v blokovom konaní, minimalizovať akýkoľvek hotovostný a bezhotovostný styk v rámci prejednávania priestupkov počas výkonu služby a fyzickú kontrolu dokladov totožnosti vo výkone služby vykonávať iba v nevyhnutných a odôvodnených prípadoch. Senát Krajského súdu v Trenčíne v uznesení tiež uviedol, že sám policajť J. vedel, že ide o osobu B., len nevedel, či ide o A., A. alebo A., preto krajskému súdu nebolo zrejmé, plnenie akej dôležitej úlohy policajta by si v tomto prípade vyžadovalo zistenie, či ide o osobu A., A. alebo A. B. do takej miery, že v zmysle ust. § 8 ods. 1 zák. o policajnom zbore by bolo nevyhnutné aj obmedziť osobnú slobodu obž. A. B..

Chcem poukázať na tú skutočnosť, že zákonná povinnosť nosiť občiansky preukaz pri sebe neexistuje. Na základe toho potom nie je možné vyvodiť záver, že ak sa obžalovaný nepreukáže občianskym preukazom, pretože ho nemá pri sebe na výzvu policajta podľa ustanovenia § 18 zákona o Policajnom zbore, má policajť právo ho predviesť. Ak zákon o Policajnom zbore toto oprávnenie nazýva ako „oprávnenie požadovať preukázanie totožnosti“ a nie ako „oprávnenie požadovať preukázanie totožnosti občianskym preukazom“.

Až po vyčerpaní všetkých možností, teda aj ústneho legitimovania, má policajť právo osobu predviesť na oddelenie Policajného zboru, pričom ústne legitimovanie sa musí objektívne javiť ako nehodnoverné. Ohľadom posudzovania hodnovernosti uvádzam, že posudzovanie hodnovernosti preukázania totožnosti nemôže byť ovládané svojvôľou, subjektívnymi pocitmi, ale musí sa posudzovať objektívne a zohľadňovať skutkové okolnosti zákroku, inak nie je možné vysloviť záver o jeho zákonnosti. Sám policajť J. vedel, že ide o osobu B., len nevedel, či ide o A., A. alebo A..

Samotný zákon o Policajnom zbore pozná i ďalší spôsob legitimácie osoby. Podľa môjho názoru došlo k zásahu do osobnej slobody obžalovaného a aj keď nemal pri sebe občiansky preukaz, predvedenie bolo podľa môjho názoru značne neprimerané k sledovanému cieľu – zisteniu jeho totožnosti. Policajť mal v tomto prípade umožniť legitimáciu iným dokladom, či ústnym spôsobom, ktoré informácie (osobné údaje) si prípadne mohol overiť prostredníctvom operačného dôstojníka a tým predísť zásahu do základných práv. Opätovne podotýkam, že obžalovaného A. B. z predchádzajúcej činnosti poznal.

V týchto prípadoch teda policajť disponuje viacerými prostriedkami, ktoré má možnosť využiť na dosiahnutie sledovaného cieľa, ktorým je zistenie totožnosti – (a) predvedenie osoby, ktoré sa javí ako neadekvátne a neprimerané najmä z dôvodu, že využitie oprávnenia policajta vyplývajúceho z ustanovenia § 18 zákona o Policajnom zbore je v praxi vo väčšine prípadov bezdôvodné, založené len na formálnom odvolaní sa na zákonné ustanovenie, alebo má k dispozícii menej obmedzujúci prostriedok, ktorý je (b) spojenie sa s operačným strediskom a overenie totožnosti cez jeho kolegov. Tento spôsob nielenže neobmedzí základné práva v takej miere, ako predvedenie na oddelenie Policajného zboru, ale je i časovo menej náročné. Nadržámec si dovoľím tvrdiť, že takýto zásah (v naznačenom kontexte, v praxi pomerne často vyskytujúcom sa) do základných práv nie je nevyhnutným v demokratickej spoločnosti, v ktorej je ochrana základných práv a slobôd garantovaná, navyše v tejto súvislosti možno badať značnú nerovnováhu medzi individuálnym záujmom jednotlivca a verejným záujmom.

Policajť môže pristúpiť k oprávneniu spočívajúcom vo výzve osoby na preukázanie totožnosti len po splnení zákonných podmienok, vrátane materiálnych. Nakoľko sa jedná o služobný zákrok, ktorý sa zasahuje do základných práv a slobôd, nie je policajť oprávnený pristúpiť k jeho realizácii kedykoľvek.

V nadväznosti na uvedené je treba mať tiež na zreteli, že nikto nie je povinný uposlúchnuť výzvu policajta, ktorý nemá oporu v právnych predpisoch. Tento názor sa objavuje i v rozhodnutiach súdov, napr. Okresný súd Pezinok vyslovil záver, že „žiadna osoba nie je povinná uposlúchnuť ani podrobiť sa takej výzve príslušníka PZ, ktorá nemá oporu v platných právnych predpisoch. Voči osobe, ktorá takto postupuje, nie je možno vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť založenú na nerešpektovaní takejto výzvy“. V tejto

súvislosti neprichádza do úvahy ani administratívnoprávna zodpovednosť, nakoľko priestupok podľa ustanovenia § 47 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch možno spáchať len neuposlúchnutím zákonnej výzvy verejného činiteľa. Podľa judikatúry R 47/1980 (rozhodnutie NS SR z 18.01.1980 sp. zn. 6Tz 70/79). „ak príslušník Policajného zboru prekročí svoju právomoc a uskutočňuje zákrok, na ktorý nie je podľa zákona oprávnený, nepožíva ochranu verejného činiteľa podľa § 323 a 324 Trestného zákona“.

Podľa iného rozhodnutia R 54/1970 zo dňa 14.07.1970 sp. zn. 7Tz 8/70, „ak verejný činiteľ nepostupuje podľa zákona a prekračuje medze svojej právomoci, v takom prípade nie je možné tomuto orgánu pre nedostatok znaku „pri výkone právomoci“ priznať ochranu verejného činiteľa v zmysle ust. § 323 Trestného zákona“.

Možno teda konštatovať, že zásah do osobnej slobody osoby v podobe jej predvedenia na oddelenie Policajného zboru z dôvodu, že nemá pri sebe občiansky preukaz, je nezákonnou činnosťou polície, ktorá je v rozpore nielen so zákonom o Policajnom zbore, ale i s čl. 1, čl.17 Ústavy SR a čl.5 Európskeho dohovoru.

Predvedenie obžalovaného len preto, že nemá pri sebe občiansky preukaz, je možné označiť ako nezákonný zásah policajta do základných práv a slobôd, nezohľadňujúci právo legitímovania sa aj „iným hodnoverným spôsobom“.

Princíp primeranosti je vyjadrený nielen v Ústave, ale aj priamo v zákone o Policajnom zbore, a to konkrétne v ustanovení § 8 ods. 1, podľa ktorého: „pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister“. Policajt by nemal využívať formy správania, ktoré neprimerane, neodôvodnene a nadmerne zasahujú do takto garantovaných práv.

Ďalej chcem uviesť, že podľa čl.2 ods. 2 Ústavy SR, „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Ak teda zákon o Policajnom zbore dovoľuje vykonať služobný zákrok spočívajúci v požadovaní preukázania totožnosti osoby len v prípade, ak policajt plní úlohy Policajného zboru a zároveň je preukázanie totožnosti konkrétnej osoby na plnenie konkrétnej úlohy potrebné, nie je potom možné ani žiaduce, aby ho vykonával kedykoľvek, podľa vlastnej úvahy, či námatkovo alebo z preventívneho dôvodu. V konečnom dôsledku je namieste označiť takúto výzvu za nezákonnú. Policajt je povinný zdôvodniť výkon svojho postupu. Nič mu predsa nebráni v tom, aby dotknutej osobe oznámil zákonný dôvod, pre ktorý má v úmysle vykonať svoje oprávnenie a prípadne aj osobu poučiť o následkoch nevyhovenia výzve. V opačnom prípade policajt sám vytvára nežiadúci stav, kedy orgány verejnej moci odvodzujú výkon zákonom zverených oprávnení zo strohého znenia právneho predpisu, bez potreby ich skutočného vykonania v materiálnom právnom štáte. Potreba odôvodnenia vykonania služobného zákroku pritom pramení z požiadavky transparentnosti výkonu štátnej moci, resp. princípu verejnej kontrolovateľnosti výkonu štátnej moci občanmi, od ktorých táto moc pochádza (čl.2 ods. 1 Ústavy). Ústavný súd SR v tejto súvislosti zdôrazňuje, že tento princíp považuje za integrálnu súčasť generálneho princípu demokratického a právneho štátu v zmysle čl.1 ods. 1 Ústavy.

Ak aj nastane situácia, keď osoba nemá občiansky preukaz pri sebe, neznamená to automaticky možnosť ju predviesť na oddelenie Policajného zboru za účelom zistenia jej totožnosti. Hoci zákon priznáva právo policajtovi obmedziť tejto osobe osobnú slobodu a predviesť ju, no nazerať na toto oprávnenie nemožno izolovane cez jedno ustanovenie, ale treba ho vnímať v kontexte právneho poriadku ako celku, v ústavnoprávnej rovine a najmä v rámci rešpektovania základných práv a slobôd a primeranosti ich obmedzenia. K zásahu do Ústavou garantovaných práv teda môže dôjsť až vtedy, keď policajt už nemá k dispozícii iné, menej obmedzujúce opatrenie na dosiahnutie sledovaného cieľu a takýto zásah je v demokratickej spoločnosti nevyhnutný.

Obžalovaný A. B. nebol pri zákroku zo strany policajtov riadne poučený v súlade s § 18 ods. 3 zák. o Policajnom zbore o tom, že má byť predvedený na útvar PZ a z toho dôvodu sa dobrovoľne nepodrobil konaniu policajtov, policajti ho hodili na auto a škrtili ho, obžalovaný na policajtov násilie nepoužil, samotní policajti nevedia, ako vzniklo zranenie, nevedia, ktorá osoba poškodeného policajta napadla,

obžalovaný sám utrpel pri služobnom zákroku zranenia – zlomenú kosť v oblasti pod ľavým okom, podliatiny a škrabance.

Na základe uvedeného preto navrhujem, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., prechodne bytom C. D. XXX, podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný A. B. podal odvolanie aj sám písomným podaním, v ktorom uviedol stručne iba to, že sa cíti byť nevinným.

V písomnom odôvodnení odvolania obžalovaný A. B. prostredníctvom ustanoveného obhajcu uviedol doslovne nasledovné :

Prvostupňovému súdu vyčítam, že sa nedostatočne vysporiadal s právnym názorom ku skutkovým zisteniam, ktoré vyslovil Krajský súd v Trenčíne v uznesení zo dňa 11.05.2020 pod sp. zn. 3Tpo/35/2020-65, podľa ktorého poškodení počas služby dňa 16.04.2020 vôbec nemali určené miesto vykonávania služby v obci C., pretože túto službu mali vykonávať na konkrétne určených miestach výlučne v meste Bánovce nad Bebravou. Z uvedeného možno vyvodíť, že policajti sa svojvoľne a cielene na služobnom vozidle vzdialili z miestne a časovo určených miest výkonu služby do obce Rybany, a to konkrétne k bydlisku obžalovaného A. B., kde najmä ich pričinením malo dôjsť ku skutku, pre ktorý sú obžalovaní v tejto veci trestne stíhaní. To, že tomu bolo tak dokazujú aj výpovede vypočutých svedkov, podľa ktorých práve poškodení policajti prekročením služobných povinností a svojim správaním zadali príčinu na vznik situácie, ktorá na tomto mieste nastala, resp. túto situáciu vyvolali.

Z uvedených dôvodov možno považovať ich výpovede za krajne účelové, pretože už aj zo správy Okresného riaditeľstva PZ v Bánovciach nad Bebravou zo dňa 04.06.2020 pod č. OR PZ- BN- OPDP2-176-006, je dostatočne zrejmé, že opustenie úseku plánovej obchádzkovej služby v zmysle inštruktáže nikomu neoznámili, čím svedok A. J. svojim konaním porušil článok 10, ods. 7, ods. 5 Nariadenia Prezidenta PZ č. 80/2018 o činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície PZ a stržm. A. D. svojim konaním porušil článok 10, ods. 7 tohoto nariadenia. Pokiaľ by tomu tak nebolo, nebolo by im uložené disciplinárne opatrenie.

Zvýrazňujem, že títo svedkovia na svoju obranu zrejme nepoužili argumentáciu, ktorú uvádzali vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní a s ktorou sa v podstate a pritom neodôvodnene súd stotožnil. Z pohľadu krajského súdu nemôže byť akceptovateľné z hľadiska plnenia povinnosti policajta v službe podľa § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z., že policajti o ktorom nadriadení predpokladajú, že sa nachádza na mieste určenom príkazom, sa na tomto mieste nenachádza a je niekde úplne inde, a preto obmedzenie osobnej slobody jedného z obžalovaných na mieste činu a v čase činu zo strany policajtov v prejednávanej príhode podľa právneho názoru súdu nevykazuje zákonné znaky vykonania služobného zákroku policajta za podmienok uvedených v ustanovení § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z.

Krajský súd sa tiež dostatočne zrozumiteľným spôsobom vyjadril aj k samotnej inštruktáži policajtov v súvislosti s výskytom ochorenia Covid-19, podľa ktorej dňom 07.03.2020 majú policajti upustiť od prejednávania priestupkov v blokovom konaní, minimalizovať akýkoľvek hotovostný a bezhotovostný styk v rámci prejednávania priestupkov počas výkonu služby a fyzickú kontrolu dokladov totožnosti vo výkone služby vykonávať iba v nevyhnutných a odôvodnených prípadoch.

Krajskému súdu nebolo zrejmé a nevysvetlili to ani svedkovia D. a J. na hlavnom pojednávaní, plnenie akej dôležitej úlohy policajta si v danom prípade vyžadovalo zistenie, či ide o osobu „A., A. alebo A. B.“ do takej miery, že by bolo nevyhnutné obmedziť osobnú slobodu obžalovaného A. B..

S ohľadom na doterajšie výsledky dokazovania a vyslovený právny názor krajského súdu v uznesení zo dňa 11.05.2020 pod sp. zn. 3Tpo/35/2020-65, nemožno právnym názorom súdu prvého stupňa, že poškodení príslušníci PZ síce v rozpore s inštruktážou opustili miesto výkonu hliadkovej činnosti (za čo boli aj v zmysle zákona potrestaní), avšak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tak urobili za účelom plnenia iných služobných povinností, v žiadnom prípade považovať za správny, pretože vychádza z nepravdivých výpovedí poškodených, pretože bolo dostatočne preukázané, že poškodení konali svojvoľne, čo malo za následok aj prekročenie ich služobných právomocí.

Z uvedených dôvodov a to aj s prihliadnutím na výpovede vypočutých svedkov v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní svedčiacich v prospech obžalovaného sa súd mal riadiť súdnym stanoviskom R47/1980 zb., podľa ktorého ak príslušník PZ prekročí svoju právomoc a uskutoční zákrok na ktorý nie je podľa zákona oprávnený, nepožíva ochranu verejného činiteľa podľa § 323 a 324 Trestného zákona, a tiež súdnym stanoviskom R54/1970 Zb. podľa ktorého ak verejný činiteľ nepostupuje podľa zákona a prekračuje medzi svojej právomoci, v takom prípade nie je možné tomuto orgánu pre nedostatok znaku „pri výkone právomoci“ ochranu verejného činiteľa v zmysle ustanovenia § 323 Tr. zákona priznať.

Navrhujem preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 30.03.2022 pod sp. zn. 2T/16/2020 zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, eventuálne, aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol tak, že ma podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby oslobodí.

Dozorový prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v písomnom odôvodnení odvolania uviedol doslovne nasledovné :

S rozsudkom okresného súdu vo výroku o vine ako i konaním, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo sa v plnom rozsahu stotožňujem. Súd po rozsiahlom dokazovaní správne ustálil naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, a to vo vzťahu ku všetkým spoluobžalovaným, pričom rozhodnutie prvostupňového súdu je zároveň v súlade aj s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo 44/2019 zo dňa 12.09.2019, v ktorom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal obdobnou otázkou, a teda zákonnosťou vykonania služobného zákroku príslušníkmi PZ mimo územného obvodu vymedzeného inštruktážou. V predmetnom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/19/2018, nakoľko dospel k záveru, že význam určenia obvodu hliadkovej služby bol zo strany odvolacieho súdu neopodstatnene precenený a inštruktáž nezakladá miestnu príslušnosť policajtov na vykonávanie služobných zákrokov, ale má predovšetkým organizačný význam pre samotný Policajný zbor, pričom porušenie interného predpisu zo strany členov hliadky môže byť dôvodom k vyvodu ich disciplinárnej zodpovednosti, nejedná sa však o také porušenie zákona, ktoré by spôsobovalo nezákonnosť ich postupu.

Hoci prokurátor vo svojom záverečnom návrhu pôvodne navrhoval uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody aj ml. H. B., po vyhlásení a odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu vo vzťahu k mladistvému spoluobvinenému sa prokurátor stotožňuje s úvahami a právnym názorom prvostupňového súdu a má za to, že hoci sa mladistvý spoluobžalovaný skutku dopustil počas plynutia skúšobnej doby, alternatívny trest nespojený s odňatím slobody v prípade mladistvého dokáže lepšie naplniť účel trestu.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolanie prokurátora podané dňa 04.04.2022 smerujú výlučne voči výroku o podmienčnom treste odňatia slobody uloženého obžalovanému A. B.. Vo vzťahu ku konaniu predchádzajúcemu vydaniu rozsudku, výroku o vine, ako ani výrokom o trestoch uložených obžalovanému A. B. a obžalovanému ml. H. B. odvolanie prokurátora nesmeruje a s týmito sa v plnom rozsahu stotožňujem a považujem za ich zákonné, primerané a spravodlivé.

Súd pri určení výšky trestu obžalovanému A. B. vychádzal zo všeobecných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona, pričom u tohto obžalovaného skonštatoval absenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zák. a existenciu jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. a teda prevahu priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., pričom následne ukladal označenému obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej o jednu tretinu, ktorý podmienčne odložil na skúšobnú dobu 36 mesiacov za súčasného uloženia probačného dohľadu a príkaze zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Súd vo vzťahu k odôvodneniu uloženého druhu a výmery trestu obžalovanému A. B. svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prihliadol na mieru účasti obžalovaného A. B. pri útoku, tiež na to, že spôsobený následok nebol závažný (ľahké zranenie jedného z poškodených) a tiež na osobné pomery tohto spoluobžalovaného, ktorý sa po podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v skúšobnej dobe osvedčil. Aj vzhľadom v konaní zistenú ľahkú ovplyviteľnosť spoluobžalovaného, ktorý sa po

podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v skúšobnej dobe osvedčil. Aj vzhľadom na v konaní zistenú ľahkú ovplyvniteľnosť spoluobžalovaného A. B. bol súd zároveň toho názoru, že účel trest posilní uloženie povinnosti zúčastniť sa psychologického poradenstva.

S právnym názorom okresného súdu, že na naplnenie účelu trestu v prípade obžalovaného A. B. sa nestotožňujem, a to z nasledovných dôvodov.

Z relácie obžalovaného A. B. vyplynulo, že okrem negatívneho hodnotenia obžalovaného A. B. z miesta trvalého bydliska a záznamov o dvoch priestupkoch proti občianskemu spolunažívaniu a ďalších dvoch iných priestupkoch, bol menovaný doposiaľ aj trikrát súdne trestaný. V prvých dvoch prípadoch bol odsúdený za prečiny krádeže na podmienené tresty odňatia slobody (ktoré odsúdenia sú už zahladené), avšak je potrebné zdôrazniť práve posledný záznam obžalovaného A. B. v registri trestov.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný A. B. bol rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/63/2009 zo dňa 25.03.2011 odsúdený za spolupáchatelstvom spáchaný zločin lúpeže podľa § 20 Tr. zák. k § 188 ods. 2 Tr. zák., za ktorý bol potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere 7 rokov, ktorý vykonával v ústave na výkon trest s minimálnym stupňom stráženia. Z výkonu tohto trestu bol podmienenčne prepustený dňa 21.12.2016 so skúšobnou dobou na dva roky, počas ktorej sa osvedčil.

Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný A. B. dokázal viesť „riadny život“ len približne 16 mesiacov od uplynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody za závažný zločin násilnej povahy (spolupáchatelstvom spáchaný zločin lúpeže podľa § 20 Tr. zák. k § 188 ods. 2 Tr. zák.) do 16.04.2020 kedy sa opätovne dopustil trestnej činnosti násilnej povahy (spolupáchatelstvom spáchaného prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 20 Tr. zák. k § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.. V tejto súvislosti si dovoľm zdôrazniť spojenie „riadny život“, nakoľko aj počas týchto približne 16 mesiacov je vedenie riadneho života obžalovaným minimálne diskutabilné, keďže podľa výpisu z evidencie priestupkov sa všetkých 4 priestupkov, ktoré z evidencie vyplývajú, dopustil v období medzi 3.marcom 2018 a 16.aprílom 2020, a to vrátane dvoch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, z toho minimálne priestupok zo dňa 03.03.2018 bol spáchaný aj s použitím fyzického násillia. Z uvedených poznatkov podľa môjho názoru vyplýva záver, že obžalovanému vôbec nie je cudzie páchanie predovšetkým násilnej protiprávnej činnosti, a to nielen v intenzite dosahujúcej priestupky, ale aj v intenzite trestných činov, a to tak prečinu ako aj zločinu, dokonca spáchaného v kvalifikovanej skutkovej podstate.

Na základe uvedených poznatkov o osobe obžalovaného A. B. som preto na rozdiel od okresného súdu toho názoru, že výchovný, ako ani preventívny účel trestu u obžalovaného A. B. nemožno dosiahnuť iným, než nepodmienečným trestom odňatia slobody a žiadne z predchádzajúcich postihnutí, ako ani odsúdení nevedli ku korekcii správania obžalovaného. Obžalovaný A. B. sa aj po výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody opakovane dopúšťa protiprávných konaní, ktoré majú stupňujúcu sa tendenciu, nakoľko po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa najskôr dopúšťa protiprávných konaní dosahujúcich intenzitu priestupkov, pričom jeho posledné konanie už dosiahlo intenzitu spolupáchatelstvom spáchaného prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 20 Trestného zákona k § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Len pre úplnosť dodávam, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody A. B. spĺňa aj podmienky uvedené v § 34 ods. 3 Tr. zák. a takýto trest by nemal ani neprímerane nepriaznivý dopad na jemu blízke osoby, keďže obžalovaný A. B. je bezdetný, je slobodný, a teda žiadne osoby nie sú na neho odkázané svojou výchovou, ani výživou.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považujem okresným súdom uložený trest obžalovanému A. B. za nespôsobilý naplniť účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou č.k. 2T/16/2020-710 zo dňa 30.03.2022 vo výroku o treste uloženom obžalovanému A. B. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol tak, že obžalovanému A. B. uloží podľa § 323 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

K písomnému odôvodneniu odvolania dozorového prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou sa obžalovaný A. B. prostredníctvom ustanoveného obhajcu písomne vo svojom taktom podaní vyjadril tak, že sa s dôvodmi odvolania prokurátora nestotožňuje, za súčasného dôkazného stavu je odvolanie prokurátora nedôvodné a navrhol, aby odvolanie prokurátora bolo podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuté a v ďalšom písomnom vyjadrení k odôvodneniu odvolania prokurátora sa vyjadril doslovne nasledovne :

Dôvody, ktoré prokurátor uvádza považujem za účelové a tendenčné, ktorých cieľom je uložiť mi nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom k dôvodom odvolania, ktoré som uviedol ja v mojom podaní sa v podstate nevyjadril, argumentujúc len rozsudkom Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 5Tdo/44/2019, zo dňa 12.09.2019, ktorý nemožno podľa môjho názoru celkom vzťahovať na toto konanie, pretože z doposiaľ vykonaných dôkazov je dostatočne zrejmé, že poškodení konali svojvoľne a cielene proti nám s cieľom spôsobiť nám trestné stíhanie. Toto ich konanie sa preto vymykalo z riadneho plnenia služobných povinností, pričom obaja, tak ako to vyplýva z ich výpovedí, ako aj z listinných dôkazov, konali v úmysle porušiť zákon, resp. právne predpisy, ktoré túto oblasť upravujú.

Ja považujem odvolanie prokurátora za nezákonné, pretože sa odvolania priamo na hlavnom pojednávaní proti mne výslovne vzdal do zápisnice, čo môžu potvrdiť prítomné strany, ako aj verejnosť prítomná na hlavnom pojednávaní. Ja tento postup prokurátora, ako aj súdu považujem za nezákonný a preto žiadam, aby bol tento náležitým spôsobom preverený vyjadreniami všetkých prítomných osôb na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.03.2022 tak, ak sú uvedené v zápisnici z jeho konania. Na tom, že prokurátor sa vzdal odvolania budem trvať aj na verejnom zasadnutí o podaných odvolaniach v tejto veci pred Krajským súdom v Trenčíne.

Verejné zasadnutie odvolacieho krajského súdu bolo vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok, iba v neprítomnosti obžalovaného A. B. a oboch poškodených (A. D. a A. J.), ktorí ale boli o termíne verejného zasadnutia riadne a včas, so zachovaním zákonnej lehoty na prípravu verejného zasadnutia, upovedomení, pričom ani jeden z nich nepožiadaval vyslovene o odročenie verejného zasadnutia z dôležitého dôvodu. Matka obžalovaného A. B. iba ospravedlnila jeho neúčast zo zdravotných dôvodov, čo senát krajského súdu nepovažoval za dostatočne relevantný dôvod k odročeniu verejného zasadnutia či na procesný postup vylúčenia jeho osoby zo spoločného odvolacieho konania.

Prokurátor krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedol, že sa aj naďalej stotožňuje s podaným odvolaním podriadeného prokurátora, ako aj s dôvodmi ich odvolania a navrhol rozhodnúť tam spôsobom uvedeným a obe odvolania obžalovaných navrhol ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného A. B. právom konečného návrhu poukázal na ich písomné odôvodnenie ich odvolania, ako aj na samostatné písomné odvolanie obžalovaného, v ktorom deklaroval nevinu a navrhol, aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

Obhajkyňa (na základe predloženého substitučného plnomocenstva ustanoveným obhajcom) obžalovaného A. B. uviedla, že sa pridrižiava všetkých zaslaných písomných podaní a navrhla, aby odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným v písomnom odôvodnení odvolania obžalovaného prostredníctvom ustanoveného obhajcu a odvolanie prokurátora navrhla ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obžalovaný A. B. právom konečného návrhu uviedol, že sa necíti byť vinným. Odsúdenie za trestný čin považuje za vykonštruované a cynické. To, čo mu sľubovali, že ho dostanú do väzenia sa im aj napokon podarilo a je toho názoru, že trest odňatia slobody, ktorý aktuálne vykonáva je pre neho dostatočným. Navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezistiac dôvody pre zamietnutie všetkých troch podaných odvolaní podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 13. júla 2023, na podklade všetkých troch podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 04. augusta 2022, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých napadnutých výrokov rozsudku

vo vzťahu k obžalovaným A. B. a A. B., ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na podklade podaných prípustných odvolaní, ktoré podali vo všetkých troch prípadoch oprávnené osoby, včas a na správnom mieste krajský súd, neopomenutím svojej zákonnej povinnosti podľa § 317 odsek 1 veta druhá Tr. poriadku síce nezistil dôvody na prípadne podanie dovolania z dôvodov podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku, avšak na druhej strane dospel k záveru, že z podnetu podaného odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou bolo nevyhnutné zrušiť napadnuté výroky o treste u obžalovaného A. B. a naproti tomu krajský súd dospel k záveru, že podané odvolania oboch obžalovaných sú v celom rozsahu nedôvodné.

Krajský súd po splnení prieskumnej povinnosti vo vzťahu k napadnutým výrokom o vine odvolaním oboch obžalovaných uvádza, že pokiaľ ide o náležité zistenie skutkového stavu veci vo vzťahu k žalovanému skutku tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, prvostupňový okresný súd vykonal správne všetky dostupné a relevantné dôkazy s ohľadom na kontradiktórny spôsob ich zabezpečenia a vykonania a tieto dôkazy rovnako správne vyhodnotil zákonným spôsobom, t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom zvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne, presvedčivo a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré okresný súd poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba naväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd relevantné pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania oboch obžalovaných ako trestný čin prečinu útoku na verejného činiteľa v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 323 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, pretože aj podľa názoru krajského súdu skutok obžalovaných naplnil bez relevantných pochybností všetkými štyrmi formálnymi znakmi citovaných skutkovú podstatu žalovaného zločinu (subjekt tým, že obaja obžalovaní v inkriminovanom čase spĺňali z hľadiska veku kritérium dospelého páchatela trestného činu, bez zistenia nepríčetnosti či jej relevantného zníženia, subjektívna stránka – úmyselné zavinenie formou priameho úmyslu – dolus directus, objektívna stránka – konanie oboch obžalovaných (aj v spolupáchateľstve s t. č. už odsúdeným ml. H. B., vo vzťahu ktorému napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť už dňa 15. apríla 2022) ako páchatelov, v dostatočnej miere a presvedčivo vyplývajúca zo správne ustáleného skutkového stavu veci po vykonanom dokazovaní okresným súdom a objekt útoku, ktorý chráni táto skutková podstata prečinu – ochrana nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa). Z pohľadu odvolacích dôvodov obžalovaných vo vzťahu k napadnutému výroku o vine krajský súd uvádza, že okresný súd správne a zákonne oprel výrok o ich vine, t. j. o záver v tom, že sa žalovaný skutok stal a že jeho spolupáchateľmi sú skutočne obžalovaní A. B., A. B. a ml. H. B., i napriek tomu, že skutkové okolnosti niektorí z týchto obžalovaných popisovali odchyľne, než zasahujúci v inkriminovanom čase poškodení príslušníci Policajného zboru, najmä a predovšetkým o ničím relevantne nespochybnené a presvedčivé svedecké výpovede oboch poškodených príslušníkov Policajného zboru, ktorí vo veci vypovedali konzistentne a bez podstatných rozporov a podporne najmä z inkriminovaného času vyhotoveného obrazovo-zvukového záznamu incidentu s podporou ďalších, rovnako zákonným spôsobom vykonaných dôkazov tak, ako na tieto v podrobnostiach okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal. Tieto usvedčujúce dôkazy aj podľa názoru krajského súdu tvoria ucelenú reťaz usvedčujúcich dôkazov, ktoré bez rozumových pochybností preukazujú skutkový stav popísaný v napadnutom rozsudku tak, ako ho okresný súd ustálil po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne až detailne nie len popísal, ale aj podrobne hodnotil každý vykonaný dôkaz a potom aj v ich vzájomnom súhrne pred ním na hlavnom pojednávaní, presvedčivo sa tiež vysporiadal s obhajobnými tvrdeniami obžalovaných, vrátane tých dôkazov, ktoré mali charakter podpory ich obrany a všetky svoje úvahy v tomto smere logicky, akceptovateľne a aj presvedčivo vysvetlil.

Podstata odvolacích námietok oboch obžalovaných spočívala predovšetkým v ich námietkach voči právnemu posúdeniu skutku okresným súdom, ktorý správne ustálil okresný súd po vykonanom dokazovaní pred ním na hlavnom pojednávaní, ako trestný čin prečinu útoku na verejného činiteľa v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 323 odsek 1 písm. a) Tr. zákona. Obaja obžalovaní prostredníctvom svojich obhajcov v podstate už pred prvostupňovým okresným súdom namietali takéto právne posúdenie, keď argumentovali nimi uvádzanou konkrétnou judikatúrou, najmä však uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa pod sp. zn. 3Tpo/35/2020 to dňa 11. mája 2020, ktorým rozhodoval v prípravnom konaní vo vzťahu k väzbe. Už okresný súd v napadnutom rozsudku

pomerne podrobne, správne a náležite s takou obhajobou vysporiadal, s ktorým záverom sa krajský súd bez relevantných výhrad stotožnil a preto a v tomto smere krajský súd odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Krajský súd však pokladá za potrebné uviesť, že judikatúru, na ktorú obaja obžalovaní konkrétne poukazovali sice vo všeobecnosti nie je možné odmietnuť, ale v posudzovanom prípade nejde o taký prípad v zmysle obžalovanými argumentovanou konkrétnou judikatúrou, v ktorom obaja zasahujúci poškodení ako príslušníci Policajného zboru v inkriminovanom čase a v inkriminovanom mieste voči obžalovaným vykonávali svoju právomoc tak, že túto prekročili či vykonávali ju v rozpore so zákonom, kedy by potom nemohli byť chránení žalovanou skutkovou podstatou trestného činu. Pokiaľ obžalovaní v rámci odvolacích námietok argumentáciu podporili aj o už uvedené rozhodnutie sťažnostného krajského súdu vo vzťahu k väzbe, odvolací krajský súd musí uviesť, že nie je striktnie viazaný právnym názorom v tomto rozhodnutí v odvolacom konaní, v ktorom navyše sťažnostný krajský súd rozhodoval ešte v prípravnom konaní, za inej dôkaznej situácie a iba v nevyhnutnom rozsahu pre posúdenie existencie materiálnych dôvodov pre väzbu, než ako tomu bolo na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, v kvalitatívne inom procesnom postavení súdu, ktorý už rozhoduje po podaní obžaloby o vine a navyše tiež za iného dôkazného stavu veci. Krajský súd v zhode so záverom okresného súdu uvádza, že naopak, obaja poškodení ako verejní činitelia aj napriek tomu, že svoju služobnú činnosť v inkriminovanom čase vykonávali v inej teritoriálnej časti svojho pôsobenia (obec Rybany), než boli viazaní v rámci plnenia služobných povinností (mesto Bánovce nad Bebravou), hoci aj za existencie porušenia tejto služobnej povinnosti boli v tomto smere disciplinárne postihnutí, táto skutočnosť sama o sebe nezakladá dôvod pre vyslovenie záveru, že ako verejní činitelia v inkriminovanom čase a na inkriminovanom mieste vykonávali svoju právomoc v rozpore so zákonom, a že v takomto prípade nepoživajú ochranu verejného činiteľa Trestným zákonom. V tomto smere krajský súd odkazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa pod sp. zn. 5Tdo/44/2010 zo dňa 12. septembra 2019, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil totožný právny názor v skutkovom obdobnej situácii, a na ktorý poukázal správne aj dozorový prokurátor okresnej prokuratúry v rámci svojho písomne odôvodneného odvolania. Napokon ustanovenie §-u 9 odsek 1, odsek 2 a odsek 3 zaväzujú policajta konať aj v prípade mimo výkonu služby, ak by išlo o podozrenie zo spáchania trestného činu či priestupku. V posudzovanom prípade sa nie je možné stotožniť ani s odvolacími námietkami obžalovaných v tom, že obaja poškodení ako policajti konali preukázateľne svojvoľne. Takéto obhajobné a odvolacie námietky krajský súd považuje iba za ničím relevantným nepreukázané subjektívne úvahy obžalovaných. Okresný súd v rámci riešenia prejudiciálnej (predbežnej) otázky, či sa obžalovaní v inkriminovanom čase dopustili predmetného priestupku, na ktorého objasnenie bolo potrebné stotožniť jeho páchatelov, ktorí nepredložili hodnoverný doklad ich totožnosti, resp. tomuto bránili a odmietali zákonné predvedenie na zistenie ich totožnosti, dospel okresný súd k správnym právnym záverom, že ich služobný postup policajtov bol v súlade s platným Zákom č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore.

Podľa § 2 odsek 10 Tr. poriadku súd je povinný postupovať tak, aby zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou je povinný objasňovať skutočnosti, ktoré svedčia proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku súd hodnotí všetky zabezpečené dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne.

Prvostupňový okresný súd sa týmito ustanoveniami, ktoré sa vzťahujú aj na rozhodovanie o súvisiacich výrokoch s vinou (výrok o trestnoprávných sankciách), aj so zreteľom na zachovanie kontradiktórneho spôsobu vykonania dokazovania v konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní pri ukladaní trestu odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu však už dôsledne u oboch obžalovaných neriadil. V prípade obžalovaného A. B. správne dospel k záveru o existencii iba prevažujúcej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, teda správne u tohto obžalovaného aplikoval následne ustanovenie §-u 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona a upravil dolnú hranicu podľa § 323 odsek 1 Tr. zákona z jedného roka na 28 mesiacov a pokiaľ obžalovanému A. B. uložil trest odňatia slobody na samej takto zákonom upravenej dolnej hranici vo výmere 28 mesiacov, s jeho bezprostredným zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, sú tieto výroky o treste u obžalovaného A. B. celkom v súlade s očakávaným naplnením účelu trestu v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, vrátane adekvátneho vyjadrenia morálneho odsúdenia konania tohto obžalovaného spoločnosťou. Okolnosti prípadu, najmä jeho prioritné postavenie spomedzi všetkých spolupáchateľov skutku a predchádzajúci život tohto obžalovaného v zjavnom rozpore s vedením riadneho života občana tak, ako to odôvodnil prvostupňový okresný súd je dostatočným a dôvodným podkladom pre uloženie

takéhoto trestu, pričom aj jeho zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do prísnejšieho ústavu zodpovedá zákonu (v posledných desiatich rokoch bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselnú trestnú činnosť), keď podľa názoru krajského súdu iné, miernejšie či prísnejšie zaradenie v zmysle § 48 odsek 4 Tr. zákona nebolo nevyhnutné. Napokon okresný súd správne dospel k záveru, že tomuto obžalovanému sa ukladá ďalší trest, keď nejde ani o súhrnný či spoločný trest, či existenciu okolností či skutočností pre aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 odsek 1 Tr. zákona v jeho prípade.

Pokiaľ ale ide o spoluobžalovaného A. B., tu okresný súd už dôsledne nepostupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami, keď dospel k nesprávnemu záveru o potrebe uloženia iba výchovného trestu odňatia slobody. Okresný súd síce nepochybil, keď u obžalovaného tiež správne identifikoval jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona a správne tiež v nadväznosti aplikoval ustanovenie § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona ale pochybil v tom, keď aj tomuto obžalovanému neuložil trest odňatia slobody spojený s jeho bezprostredným výkonom. Správnu a prijateľnou je odvolacia argumentácia prokurátora v tom, že pre uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody A. B. svedčia skutočnosti spočívajúce v tom, že ani predchádzajúce odsúdenia obžalovaného neznamenalali pre neho dostatočné ponaučenie, ktoré by viedlo k správnej korekcii jeho správania smerom k vedeniu už iba riadneho života. Obžalovaný sa preukázateľne po výkone ostatného nepodmienečného trestu odňatia slobody dopustil protiprávných konaní dosahujúceho intenzitu priestupkov. Na rozdiel od názoru prokurátora v dôvodoch jeho odvolania (uložiť trest odňatia slobody na samej, zákonom upravenej dolnej hranici – 28 mesiacov) ale dospel k záveru, že iba jeho pripojenie sa do prebiehajúceho konfliktu spoluobžalovaného A. B. ide o takú neprehliadnuteľnú okolnosť, ktorá má relevantný vplyv na jeho miere zavinenia, a ktorú je možné zohľadniť pre aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu v nevyhnutnej miere pod zákonom upravenú dolnú hranicu hroziaceho trestu odňatia slobody (28 mesiacov).

Vzhľadom na uvedené dôvody preto odvolací krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Odvolací krajský súd uzatvára, že trest odňatia slobody, ktorý sám procesným postupom podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku uložil obžalovanému A. B., po zrušení dotknutých výrokov o treste v napadnutom rozsudku okresného súdu, vo výmere 2 roky, so zaradením na jeho výkon do prísnejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody (výrok pod bodom I.) plne zodpovedá všetkým zákonným kritériám, najmä očakávanému naplneniu účelu trestu a i dostatočné morálne odsúdenie protiprávneho konania tohto obžalovaného v inkriminovanom čase spoločnosťou v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona.

Vzhľadom na uvedené dôvody potom ďalším výrokom (pod bodom II.) rozhodol o zamietnutí oboch odvolaní obžalovaných A. B. a A. B., pretože tieto neboli dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon ďalší riadny opravný prostriedok (odvolanie) nepripúšťa.